

Veronika Indrová
STRAHOVSKÝ STADION

Dle autorky projektu byla volba zadání diplomní práce motivována jistou fascinací Strahovským stadionem. Jde o zcela ojedinělý komplex z hlediska až absurdního měřítka v kombinaci s exkluzivní lokalitou a současný stav této stavby, který je dnes asi obecně chápán, jako nějaké překlenovací období si rozhodně žádá nějaké řešení. Pro architektka znamená tento úkol velkou výzvu s potenciálem velkých gest.

Obrovská nevyužitá plocha na jednom z "nejlepších" míst v Praze. Surový betonový skelet. Velkokapacitní prostory. Neuvěřitelný „historický“ patos. Prostor pro výrazné zlepšení současného stavu. Výhledy apod.

Je to téma, které již bylo alespoň ve studentských projektech diskutováno minimálně nesčetněkrát, snad i vícekrát. Dle slov autorky její vztah ke stadionu prošel v průběhu práce změnou. Jistý pocit zmaru a nutnosti nějakého radikálního architektonického řešení postupně vystřídaly dojmy půvabu a zalíbení ve stavbě samotné, jejím měřítku a urbánních i historických souvislostech.

Výsledný návrh zachovává Stadion jako celek, očišťuje ho od náplavy některých přístavků, těží z až brutalistní betonové estetiky a především z obrovské nevyužité plochy, kterou nechává znovu zcela vyprázdnit tak, aby vynikl hlavní parametr stavby – velikost. Celý projekt má dva stěžejní aspekty.

- Do konstrukcí tribun jsou po celém obvodu vyskládány byty a do parteru služby.
- Na hlavní ploše stadionu má vzniknout veřejný park - volná přírodní plocha uprostřed města.

Ač mi osobně je líto, že by se tímto krokem stadion vzdal své původní sociální shromažďovací a sportovní funkce, je mi myslím bezesporu, že konverze objektu na bytový dům, jakkoliv atypický, má potenciál na pozitivní změnu místa i blízkého okolí. Hodnotím zde kladně autorčin nový pohled na stadion jako na živou obydlenou strukturu a vnímám to jako chuť navrátit zase stadion městu a veřejnosti. Řekneme-li si, že velkokapacitní stadion typu Strahov v tomto místě a v této době už není řešení, které by fungovalo, což asi opravdu není, je mi myslím změna funkce na bydlení a způsob jakým je toto navrženo právě tím, co by dnes mohlo být správně.

Veroničin přístup se mi zdá v něčem zcela pragmatický a realizovatelný. Autorka nesáhá pro žádná velká gesta. Využívá stávající nosnou konstrukci k tomu, aby do jejího rastru rozmístila kvantum nových bytů, které obklopují divoký park. Spatřuji v tom z nějakého hlediska v kladném slova smyslu památkářský přístup především proto, že největší kvality komplexu autorka zachovává a v novém návrhu z nich těží. Surová hmota tribun je obydlena a bezradná obří plocha shromaždiště je tak nějak vrácena přírodě. Vidím v tom směr dvou paralelních přístupů. Jeden je motivován obdivem a oblibou. Díky tomu vlastně není objektu nijak uškozeno, je s ním nakládáno s úctou a jedná se vlastně o racionální formu rekonstrukce. Druhým přístupem je však zároveň i opatrnost. To však vnímám s jistou

rozpačitostí. Chybí mi zde něco, o co by šlo nový provoz opřít a myslím, že projevít se nějak dostavbou nebo naopak redukcí, či nějakou atypickou funkcí by nemuselo být na škodu.

Ano, je zde obrovské téma centrálního parku mezi tribunami, ale v projektu je vlastně jen lapidárně řečené, že zde bude. Jak by vypadal a fungoval, se neřeší. Zde vidím slabinu a vlastně by mě zajímalo, jestli by byl životaschopný a jak. Jedna věc je, že Strahov je na spojnici dvou velkých krásných parků, Petřina a Ladronky, a druhá, že by možná po obestavění byty nebyl vnímán jako veřejné místo. O působivosti tohoto prostoru však nepochybují.

Co se týče bytů, návrh vsadit je do volných prostor konstrukcí tribun je myslím jasné a rozumné řešení. Na tomto konkrétně oceňuji, že zde vzniká vlastně dost atypický pavlačový dům. Logická návaznost na ochozy tribun tedy zůstává. Jako důvtipné řešení vidím způsob osvětlení bytů a všech provozů směrem do centrálního parku. To je řešeno zdánlivě náhodným odebráním stupňů tribun. Mezi interiérem tak vzniká hybridní poloexteriér. Má to celkem specifickou jedinečnou atmosféru udržitelného rozpadu. Byl bych rád, kdyby se povedlo všechny byty obydlet, ale pochybnost o tom, zda by to v tomto měřítku bylo reálné, mám.

Proto mi trochu schází zamyšlení nad tím, jak by se celá věc realizovala a v tom bych viděl trochu nevyužitý potenciál projektu. Stavělo by se postupně z jednoho místa? Nebo by se to celé postavilo naráz a pak se hledali obyvatelé? Nebo by se měla připravit infrastruktura a prodávat byty postupně a rastr stadionu by se zabydloval živelně? Zde si myslím, že chybí úvaha o procesu a s tím vlastně vyvstává bokem i otázka, zda je správně zamýšleno, že by se jednalo o byty spíše pro movitější občany. Myslím, že celý objekt je natolik velký, že by mohl být i pestřejší. Ale nevím. Nebo by možná stačilo realizovat jen část. Také nevím. Ale otázka procesu by mě zajímala velice.

Celkově myslím, že vzhledem k měřítku, v jakém se projekt pohybuje, jsou důležité otázky ty spíše koncepční, než řekněme dispoziční. Vlastně je mi celková myšlenka blízká a myslím, že v základě dobrá. Velký park pro veřejnost, byty okolo, veřejné funkce v parteru a jedinečný přístup k historickému prostředí. O tom ten projekt je a to vněm vyřešeno také je. Oceňuji to, že autorka neskouzla k velkým gestům a celý projekt je i přes razantní až radikální změnu využití civilní a pozitivní odpovědí na otázku co s tím.

Navrhuji B.

MgA. Ing. arch. Adam Wlazel

